

Special de Pașcani

Revistă pentru elevi, părinți și profesori

Special de Pașcani

M-am născut diferit

De lumea din jur

Și vreau să ajung

Special de Pașcani

Refren: Special de Pașcani, Special de Pașcani,

Vreau s-ajung Special de Pașcani

Mă joc și visez

Pe acest pamânt,

Învăț și creez

Că sigur eu sunt

Special de Pașcani

Refren: Special de Pașcani, Special de Pașcani,

Vreau s-ajung Special de

Pașcani

Vor trece ani și ani

Voi munci zi de zi

Cu frumoase împliniri

Că mereu eu voi fi

Special de Pașcani

Refren: Special de Pașcani, Special de Pașcani,

Vreau s-ajung Special de

Pașcani.

Să fii dascăl

Să fii dascăl este un lucru minunat, un lucru prin care poți avea ocazia să dai din timpul tău viitorului, să transmiți prin elevii tăi ceea ce ai avut mai bun în tine pentru ca și ei la rândul lor să transmită prin tine acest lucru. Este minunat ca timpul tău să fie valoros prin ceea ce faci și rezultatul muncii tale să fie ștafetă pentru societatea viitorului. E minunat să te gândești că timpul tău nu este irosit și că poți să clădești și să dai speranță.

Provocări sunt multe și ele sunt cele ce dau valoare acelei părți ale vieții pe care o dedici profesiei de dascăl.

Cineva m-a întrebat odată „ce mă poate motiva într-atât?” Nu am știut să răspund atunci, dar cu cât mă gândesc mai mult la această întrebare, cu atât îmi dau seama că ceea ce facem ca dascăli este o mare responsabilitate și are legătură cu timpul ireversibil. Nu vorbim aici despre timpul nostru ci despre timpul lor, al celor ce vin în fața noastră cu speranțe și așteptări. Prezența alături de “speciali” este o provocare adevărată care cerne caracterele celor ce fac această meserie din vocație, răspunzând încercărilor de a-și găsi menirea de dascăl. Numai după ce vezi bucuria din ochii copiilor atunci când te întâlnești, emoția când descoperă ceva nou alături de tine și mulțumirea tânărului fost elev, știi că ți-ai ales bine vocația. Să fii dascăl în comunitatea “specialilor de Pașcani” este o bucurie, o provocare și o responsabilitate. Școala Gimnazială Specială Pașcani este o comunitate în care profesorii, elevii, părinții, voluntarii și partenerii noștri învățăm să devenim mai

buni într-o lume care se schimbă și așteaptă de la noi schimbarea. Societatea își cere oameni noi pentru o viață nouă într-un viitor pe care noi, cadrele didactice, îl construim în minte în fiecare dimineață și îl exersăm împreună cu elevii noștri. Încercăm și de cele mai multe ori reușim să vedem în acest viitor ceea ce ne face bine, ceea ce ne face mai buni. Știu că de foarte multe ori atât noi cât și o parte a societății ne punem limite. Acestea nu pot fi decât provocări pentru a fi mai buni, mai profesioniști și mai determinați, să fim oamenii acelei societăți pe care succesorii noștri o vor îndrăgi.

Cred cu toată tăria că școala „specialilor de Pașcani” poate oferi alături de speranță, acel ceva de care are nevoie fiecare copil special pentru a-și descoperi potențialul nebănuț și a fi zi de zi împlinit.

Cred într-o școală în care specialii învață să-și depășească limitele în fiecare zi, cred într-o școală care oferă comunității educația și speranța pentru care este menită.

Director Cătălin Constantin Condrea

Frânturi de gânduri

Fiecare dintre noi avem momente când facem un inventar al faptelor noastre, a ceea ce facem zi de zi și desenăm mintal un grafic a ceea ce suntem, a ceea ce facem, a ceea ce avem. Ne oprim și reflectăm atunci când graficul are o reprezentare descendentă, luăm măsuri, analizăm refacem planul pentru ca mai apoi să revenim la traiectoria dorită de noi.

Am plecat la drum acum câțiva ani cu speranța că ceea ce voi face va schimba un mic fragment din lumea asta mare.. Am reușit să adun amintiri, să port în adâncul sufletului povești de viață și întâmplări care m-au schimbat sau mi-au schimbat traiectoria personală și cea profesională. Și îmi spun mereu ca dacă la sfârșitul zilei plec de la muncă cu satisfacția că sufletul unui copil a fost alinat cumva, dacă problemele

unui copil au fost ascultate și dacă s-au întrezărit și soluții pentru rezolvarea acestora atunci înseamnă că din punct de vedere profesional s-a atins un obiectiv.

Eu nu îi pot purta pe acești minunați copilași în lumea cunoașterii, nu îi pot determina să scrie mai mult sau mai puțin corect, să socotească și să rezolve probleme matematice dar cred că pot cumva să ajung la sufletele lor calde, să le spun cât de minunați sunt și ce lucruri frumoase pot face ei. Și asta încerc să fac mereu... Încerc să discut cu ei să le aflu aspirațiile, visurile, problemele, temerile, neîmplinirile... Îi ajut să își găsească în labirintul vieții drumul lor de la care să nu se abată și pe care să meargă cu toată încrederea. Încerc să îi determin să mă perceapă ca pe un bun prieten...

Mă tot întreb dacă făcând toate aceste lucruri îmi voi descoperi adevărata menire, dacă drumul pe care merg este cel corect iar răspunsurile vin din îmbrățișări calde, din zâmbete sincere, din priviri care te pândesc pe furiș, din atitudine, din tot ce reprezintă acești minunați copii. Iar dacă nu primesc nimic din toate acestea atunci îmi spun că va trebui să schimb lungimea de undă, să încerc altă strategie pentru că am

învățat că și după cel mai gri nor se ascunde o rază de soare...

Noi, cei care lucrăm cu sufletele copiilor, nu suntem decât un întreg mereu regenerabil care se sparge în bucăți mici în care se reflectă ceea ce suntem, munca noastră ... Fiecare dintre noi este la început de carieră un puzzle întreg care se împarte în fragmente mici, unele mai șlefuite, altele mai puțin șlefuite. Și cu cât te împarți în mai multe fragmente bine șlefuite cu atât satisfacția profesională va fi mai mare iar menirea este aceea de a pune bucăți din sufletul tău în sufletele celorlalți.

Cu alte cuvinte....dacă mergi pe stradă și vezi un tânăr care se uită insistent spre tine probabil, te întrebi dacă ceva este în neregulă cu tine, dacă rujul îți este întins pe față sau dacă pari ciudat în ochii aceluia tânăr. Dar dacă tânărul, după ce a mers o bucată bună de drum se întoarce, te ajunge din urmă, își cere scuze că te abordează și îți spune "La mulți ani, doamnă!" știi că zilele trecute a fost ziua dumneavoastră", atunci te gândești că ca o bucațică din sufletul tău împărțit în multe fragmente s-a întors la tine dar într-o altă formă.

asistent social Mihaela Hobincă

Artiștii Speciali

Începutul vacanței de vară a fost pentru o parte dintre *specialii de Pașcani* deosebit, putem spune chiar cu totul deosebit: 24 de elevi, 6 părinți, 3 voluntari și 8 profesori terapeuți au petrecut împreună 5 zile la Mănăstirea Măgura Ocnei, Târgu Ocna, județul Bacău, în tabăra intitulată sugestiv *Artiștii Speciali*. Aceasta s-a desfășurat în perioada 18-24 iunie, cu sprijinul Primăriei Municipiului Pașcani, al

Consiliului Local Pașcani și al Asociației Go Care România, cărora le mulțumim și pe această cale.

Programul taberei a fost structurat pe activități desfășurate în 3 ateliere: **pictură, artterapie și fotografie**, elevii având prilejul să se implice în oricare dintre acestea. Activitățile de lucru s-au îmbinat frumos cu vizite la obiectivele turistice din zonă: în primul rând, Mănăstirea Măgura

Ocnei, apoi Salina Târgu Ocna, orașul Târgu Ocna și Mausoleul Eroilor de pe Măgura Ocnei. Pe tot parcursul celor 5 zile muncă a fost în toi: s-a pictat mult, surprinzându-se în desene frumusețea locului, frumusețea naturii, chipuri de copii, chipuri de sfinți. Deseori elevii ne-au surprins cu întrebarea:

„Acum nu pictăm?”, dovadă că și-au descoperit o plăcere și nevoia de a o exprima.

Atelierul de olărit i-a atras pe participanți, cu toții fiind dornici să modeleze lutul moale, să-i dea formă. S-au realizat vase frumoase. Aici trebuie să spunem că nu a fost ușor lucru să urci la cota 505 m, pe un drum sinuos de 2-3 km, foarte șerpuit, în pantă, toate cele necesare atelierului de artterapie. De aceasta s-a ocupat domnul profesor Barbir Andrei.

Atelierul de fotografie a cuprins toți participanții dornici să immortalizeze momente, frumuseți și, binețeles, roadele întregii activități. Finalul taberei a adunat roadele muncii noastre într-o expoziție ce a cuprins lucrări din cele 3 ateliere, expuse de noi, în mod ingenios.

A fost și veselie, cântec, ...

Plimbări prin împrejurimi...cu noroc la hribi...

Un alt moment al activității a fost întâlnirea cu elevi și profesori ai Școlii Gimnaziale nr.2 Tîrgu Ocna, care ne-au primit cu drag și ne-au prezentat școala, ne-au vorbit despre proiecte și i-au antrenat pe elevi în jocuri de cuaștere și distractive.

Aceștia ne-au devenit parteneri de lucru în ateliere, vizitându-ne în tabără într-una din zile.

Un alt moment deosebit a fost vizitarea Salinei Târgu Ocna, unde elevii s-au jucat și s-au distrat.

Această tabără ne-a ajutat să ne cunoaștem mai mult elevii, să le cunoaștem mai bine capacitățile, comportamentul, reacțiile și nu în ultimul rând, înclinațiile artistice. Copiii s-au adaptat destul de bine condițiilor de cazare și masă, nu au fost influențați foarte mult de schimbarea de mediu. Perioada s-a potrivit cu postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel, dar meniul a fost deosebit și frumos aranjat de către

măicuțele mănăstirii, cărora le suntem profund îndatorați.

La întoarcere, expoziția realizată de noi la Mănăstirea Măgura Ocnei am adus-o pe holurile Primăriei Pașcani, unul dintre susținătorii noștri din acest proiect.

profesor Verginica Mocanu

Prima ninsoare

Ce poate fii mai frumos decât atunci când te trezești și regăsești natura schimbată, îmbrăcată într-o mantie alb imaculat. În fiecare an se petrece același fenomen dar parcă de fiecare dată este altfel.

Cuvintele nu pot să descrie frumusețea care se produce în natură, nu reușesc pictorii cu penelul lor să transmită frumusețea ce ne înconjoară. De ce ne copleşte prima ninsoare? Pentru că este începutul unei perioade în care ni se propune să admirăm mai mult ca niciodată această planetă vie. A renăscut, a înflorit, a rodit, a ajuns la maturitate, iar acum vrea să fie admirată, să fie mângâiată, să fie iubită. Și ea ne respectă îmbrăcând voalul alb de mireasă. Ne dă răgaz pentru a gândi ce va urma. Pentru a ne scoate din visare ne mai aduce câte un viscol cu fratele sau crapă pietrele. Iarna ne propune odihnă și distracție.

În acest anotimp sunt cele mai multe sărbători ale anului. O lună primim și oferim cadouri celor dragi. Ce poate fi mai frumos? Într-o clipită mă trezesc din reverie și mă întreb în ce anotimp sunt. Da, eu însumi sunt în perioada de pregătire pentru odihnă după o viață de om în slujba învățământului românesc. Omul a copiat natura, nu invers.

În primăvara vieții mele au fost clipe de fericire alături de toți cei dragi. Nu aveam grija zilei de mâine. Învățământul primar și cel gimnazial l-am urmat în localitatea natală, sat Bursuc-Deal, comuna Lespezi. Era perioada electrificării satelor și-mi amintesc cu nostalgie când s-au aprins pentru prima oară luminile pe strada principală, totii copii ne-am jucat până dimineața la lumina becurilor. Anii au trecut și am ajuns la răscruce când trebuia să dau examen la liceu. Preotul din sat vedea în mine un viitor mitropolit iar profesorul de limba română, un adevărat pedagog. Mie nu-mi plăcea nici una dintre ele, dar fiindcă la liceul pedagogic se dădea examen vara iar la seminar toamna am dat la pedagogic unde am reușit și am decis ca acesta să-mi fie viitorul.

În anul 1974, am absolvit liceul pedagogic și am fost repartizat ca învățător la școala din satul natal. Am dorit să îmi continui studiile, și în anul 1976 am dat examen la Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației, dar fiind puține locuri am căzut cu succes sub linia de admitere. Am hotărât atunci că voi rămâne învățător toată viața, chiar dacă mai târziu am avut posibilitatea de a urma cursurile facultății mai sus menționate.

În vara vieții mele am căutat ca din rodul muncii mele să se bucure copiii pe care îi aveam în grijă. Am avut multe rezultate bune și foarte bune în cei 44 de ani de activitate. Mă întâlnesc cu foștii elevi și mă bucur de roadele muncii mele. S-au realizat și ei în diferite domenii.

Din anul 1989, datorită unei conjuncturi am ajuns la “Școala Ajutătoare Pașcani”, școală în care lucrez și în prezent. La început m-am cam speriat de noul mediu, dar în scurt timp am văzut că și aici pot rodi foarte bine. Am văzut licarul din ochii copiilor care parcă spuneau că trebuiesc ajutați pentru că au nevoie neapărat de

sprijinul și dragostea noastră. Mi-am zis atunci că aici îmi este locul. Nu am ajuns mitropolit dar doctor de suflete pot fi. Dacă nu-i iubești nu reușești să lucrezi 30 de ani cu acești copii care într-adevăr au nevoie de o afecțiune specială. Mi-am iubit într-adevăr profesia încât și unicului copil al meu i-am îndrumat pașii tot în acest domeniu. Este o unitate cu rezultate foarte bune și un colectiv deosebit.

Privesc din nou pe geam și văd cum dansează fulgii de nea. Mă gândesc la sărbătorile de iarnă și la timpul meu de odihnă care urmează. Păcat că natura ni se dezvăluie ea singură odată cu cele patru anotimpuri. Dar mă bucur pentru nepoțiii care vor începe și ei cu primăvara vieții.

Cu respect,

învățător Gheorghe Chiperi

Privind către apus

Este în esența naturii umane de a gândi uneori la acea picătură de viață din care se nasc întrebările. Ne trec prin minte zeci de întrebări și multe rămân fără răspuns. Acum, nu mă gândesc la menirea mea în această școală, așa cum ne îndeamnă să scriem colegul Andrei pentru revista școlii. Gândul zboară către apusul carierei mele didactice care numără câteva zeci de ani.

Acești ani au trecut, s-au îngrămădit ca clipele într-o unică suflare. Ca picăturile de rouă înșirate pe un mărgăritar. Picături de viață, iubire și speranță colorate în toate culorile curcubeului, colorate în dragoste, foarte multă dragoste. Alteori furtună, picături de ploaie și vânt apăsătoare ca întunericul și grele ca plumbul. Toate m-au definit, m-au întărit și m-au înălțat pe măreția cerului ca stelele deasupra

Pământului, lângă florile sale de care am îngrijit cu dragoste, pasiune și trudă. „Florile Pământului”, copiii cărora le-am crescut aripi și i-am învățat să zboare, sus, tot mai sus ca vulturii.

Acum sentimentele mele sunt contradictorii și multe dintre răspunsuri neclare. O inimă blândă, înțelegătoare care ani de zile a hrănit sufletele a mai multor generații de copii, cât și propriul suflet cu tot ceea ce a făcut se află pe ultima sută de metri de linia de sosire. Sosire către ce? Problema bătrâneții nu constă în faptul că omul este bătrân, ci în faptul că el a fost tânăr. „Toți am fost regi peste tinerețea noastră” spunea Octavian Paler. În murmurul sufletului meu se naște acum o inevitabilă dezamăgire care este cea a trecerii timpului, dar se trezește și mândria, mândria și bucuria, sentimentul de împlinire a unei vocații reale și ireale în același timp, voința destinului, a Lui Dumnezeu pentru un om care a dedicat totul școlii, elevilor. Și cum altfel, pentru că judecând după timpul petrecut școala este a doua noastră casă, este locul unde alături de copii ne desăvârșim ca personalități. Aici, pe parcursul vieții

întâlnim modele, oameni adevărați, prieteni. Pe toți îi iubim, de la fiecare avem ceva de învățat.

În memorie licăresc anii de Școală Normală unde m-am format profesional și cei de debut ca învățător la o școală din comuna Alexandru Ioan Cuza. Nu pot uita pe marele om și pedagog Vasile Fetescu, profesor al anilor formării mele, pe învățătorul Aurel Tălmăcel de la care am avut șansa de „a fura” din experiența sa, adevărați profesioniști ai actului didactic. Nu pot uita de fapt toți anii carierei mele fiecare cu reușitele și nereușitele lor. Nu pot uita momentul venirii în învățământul special, privit cu teamă la început prin prisma tulburărilor sociale ale anilor de după 1989. O nouă atitudine, o altă abordare pe care a trebuit să o pun la punct foarte urgent. Eram înscris la examenul pentru obținerea Gradului I și a trebuit să adaptez totul noii provocări.

Cât despre menirea mea în această școală? Exemplu de punctualitate și corectitudine, de colegialitate și respect, de împărtășire a experienței profesionale, de bunătate și empatie, de încurajare și apreciere a dăruirii colegilor noi pe care i-am simțit în ultimii ani cu o foarte bună pregătire profesională, dragoste pentru ceea ce fac și pentru copii. Asta arată că școala are viitor, că noi generații de copii și profesori vor veni și vor continua acest ideal fundamental al vieții.

Mulțumesc! Mulțumesc! Mulțumesc Doamne, aceasta este lucrarea Ta! Mi-am lăsat viața mea în trecutul generațiilor de copii, lăsând moștenire o comoară mai presus decât orice bogăție.

Acum, las sufletul meu să numere clipele în gânduri și amintiri!

învățător Victor Vâncă

Școala, o experiență minunată

Trei decenii petrecuți în sălile Școlii Gimnaziale Speciale Pașcani înseamnă amintiri, emoții, bucurii și lacrimi. Prin intermediul unor cuvinte înșirate cu rost, totuși nu-mi pot exprima îndeajuns respectul, mulțumirile, admirația și simpatia față de elevii mei și față de colectivul de dascăli. Aici am învățat să critic, să recunosc, să ascult, să iubesc oameni, să dăruiesc.

Rar întâlnești în viață oameni de care te legi dincolo de cuvinte, oameni care văd în tine mai mult decât vezi tu și care iau decizia de a munci alături de tine până când și tu vei ajunge să descoperi acea parte din tine de care încă nu ești conștient. Sunt oameni care parcă sunt făcuți pentru sufletul tău. Aici am întâlnit profesori care își pun sufletul pe tavă cu fiecare lecție, profesori care văd în elevi talente, profesori care ajută

elevii nu numai să descopere ce este în jur, ci îi ambiționează să dea tot ce este mai bun pentru a-l scoate în evidență și nu în ultimul rând o asistență socială care sprijină necondiționat copiii și profesorii.

Ca să-i clădești elevului încredere trebuie să o acorzi. Încetul cu încetul, universul trebuie să fie unul ușor de explorat. Explorându-l în termenii lui învață. Lăsându-l pe el să ia decizii potrivite, îl ajuți să-și clădească încrederea. Cu siguranță zecile de generații de elevi ai Școlii Gimnaziale își amintesc cu plăcere de profesori inteligenți, exigenți și corecți care au contribuit la reușita lor în viață. Mulțumesc pentru amintiri numeroase, prețioase și sensibile. Mulțumesc pentru că m-ați lăsat să dăruiesc.

Drumul educației nu se termină niciodată, pentru că mereu mai ai ceva de învățat, de ambele părți, mereu aducem, mereu primim, mereu dăruim. În același timp, e un drum cu

dublu sens, iar raportul este direct proporțional. Aduci, primești. Nu aduci, i-ai pierdut. Te-ai pierdut. Școala este locul unde trebuie să mergem, vrem sau nu, care ne dă bucurii nebănuite, dar și inerențele frustrări, atunci când nu e foarte clar înspre ce direcție te îndrepti. Până la urmă valoarea unui om este cea care dăinuie!

Cred că cel mai greu lucru este să scrii despre tine și despre ceea ce ai realizat sau ai încercat să realizezi în școala în care ai petrecut 30 de ani din viață. Fiecare copil

pe care l-am învățat să citească, să scrie, să socotească, să danseze sau să se bucure de ceea ce este în jur și-a găsit un locușor în sufletul meu. În tot ceea ce am făcut am pus pasiune și munca mea a dat roade, a însemnat ceva pentru cei din jur. Școala este pentru mine și sper și pentru elevii cu care lucrez o experiență minunată deseori dar cu siguranță educativă mereu.

Și încă mai am multe de făcut....

profesor Mirela Mihaela Puiu

Parteneriat pentru intervenție eficientă în TSA

Un înțelept spunea despre meseria de profesor următoarele: „Nici o profesiune nu cere posesorului ei atâta competență, dăruire

și umanism ca cea de educator, pentru că în nici una nu se lucrează cu un material mai prețios, mai complicat și mai sensibil decât este omul în devenire”.

Meseria de profesor vine an de an, zi de zi, minut de minut cu alte și alte provocări. Cu atât mai mult cu cât acel om prețios este special, este cu nevoi speciale, este diagnosticat cu tulburări din spectrul autist.

Așa se contura pentru mine septembrie 2017. Un început de an în care urmau să-mi treacă pragul cabinetului astfel de copii speciali.

Aveam dorința de a-i descoperi, de a comunica cu ei, de a lucra cu ei cât mai eficient pentru a atinge obiectivele din programa școlară.

Primul pas până să înceapă școala: am căutat în bibliotecă materiale ce aveam despre autism (autori Olga Bogdashina, Colette de Bruin) și bineînțeles pe internet. Cu cât citeam mai mult cu atât totul părea mai neclar. Căutam informații, îmi puneam foarte multe întrebări. Dar cea care revenea permanent era: „Sunt eu omul potrivit pentru o astfel de misiune?”. Răspunsul nu a întârziat să apară: „Acum nu, dar poți deveni.”

Mi-a fost foarte clar că nu voi putea „deveni” doar citind, doar informându-mă. Aveam nevoie de practică, de sprijinul unor cunosători, a unor practicieni, a unor specialiști. Nu știam pe cine să întreb, în ce direcție să mă îndrept, cui să cer ajutorul. În mijlocul acestor căutări am găsit răspunsul: Fundația „Ancora Salvării”, „Inga” - olandeza care organizase cu câțiva ani în urmă conferința susținută de Olga Bogdashina, profesor universitar și mamă a 2 copii cu tulburări din spectrul autist, la

care participasem și eu și achiziționasem cartea pentru când va trebui. Mai fusese ocazional în școală, în parteneriate cu o colegă, așa că prin intermediul ei a revenit.

Emoții! Mari emoții! Cum să o abordez? Cum să-i cer ajutorul? Mă va refuza? Mă va ajuta? Am tatonat terenul. Ne-am lansat în alte conversații. La un moment dat totul s-a simplificat. Am descoperit o persoană deschisă, sinceră, directă, care vorbea cu atâta pasiune și realism despre serviciile oferite de fundație, despre rezultate dar și piedici. Nimic mai simplu de a-i expune problema mea, de a-i vorbi despre nevoia mea de formare și de a-i cere ajutorul. Formarea mea inițială, formarea continuă și experiența de peste 20 de ani în lucrul cu elevii cu deficiențe mintale ușoare și moderate nu mai erau suficiente pentru a lucra cu elevii cu deficiență mintală severă și cu cei cu tulburări din spectrul autist. Mă simțeam ca o barcă care plutește în derivă în necunoscut.

În acel moment a început să se contureze proiectul *PARTENERIAT PENTRU INTERVENȚIE EFICIENTĂ ÎN TSA*. Și pentru că nu doar eu eram în această situație ci și mulți alți colegi, chiar școala așa putea spune, nu l-am gândit împreună cu Inga ca pe un proiect personal ci ca pe un proiect al școlii și al fundației, deschis

tuturor doritorilor, fie ei profesori sau părinți.

Ne-am bucurat de sprijinul școlii deoarece a existat și există o permanentă preocupare, dar în același timp nevoie a școlii și a cadrelor didactice pentru dezvoltare profesională, pentru perfecționare în adaptarea actului didactic și terapeutic la nevoile individuale și colective ale grupurilor de elevi datorită modificării permanente și alarmante a cazuisticii elevilor înscriși în școală. De asemenea clasele cu elevi cu deficiențe mintale severe și/sau asociate și elevi cu tulburări din spectrul autist sunt mixte și suprapopulate. Nevoia de formare se datorează și faptului că majoritatea cadrelor didactice din școală nu au beneficiat pe parcursul studiilor universitare de practică pedagogică în instituții cu elevi cu deficiențe mintale severe și/sau asociate și elevi cu tulburări din spectrul autist și nu au luat contact cu astfel de copii, iar oferta de formare pe acest domeniu este relativ restrânsă și cea care există este foarte costisitoare. Iar datoria noastră ca școală este de a răspunde corespunzător nevoilor copiilor care sunt înscriși în școala specială și părinților acestora.

Astfel Fundația Ancora Salvării, cu experiență de peste 20 de ani în terapia

copiilor cu TSA, începând cu anul școlar 2017-2018 a fost și este suportul nostru în adaptarea design-ului educațional pentru elevii cu TSA.

Miercuri de miercuri ne întâlnim cu specialiștii ai fundației.

Organizăm întâlniri de grup cu cadrele didactice în care specialiștii fundației prezintă informații și exemple de bune practici (tehnici, metode, procedee, materiale și mijloace didactice, strategii) în recuperarea elevilor cu tulburări din spectrul autist și deficiențe mintale severe și/sau asociate. Sesiunile de observare a fiecărui elev cu TSA și deficiențe mintale severe în mediul clasei ne ajută să identificăm soluții/varianțe de reorganizare a mobilierului școlar și a spațiilor școlare existente, să elaborăm și să aplicăm programe de intervenție personalizată, să confecționăm material didactic adecvat fiecăruia.

Deoarece părinții acestor copii sunt de cele mai multe ori în imposibilitatea de a comunica și relaționa cu propriii copii, de a ști cum să lucreze cu ei în vederea formării autonomiei personale și integrării sociale a acestora am realizat un grup de suport al părinților și organizăm întâlniri informaționale și de lucru în acest sens.

Ca noutate în acest an, am participat cu 8 elevi însoțiți de mamele lor într-un program pilot de evaluare, informare și stabilire de planuri de intervenție, inițiat și susținut financiar de către fundație, la sediul din Strunga. Elevii au fost împărțiți în 2 grupe, fiecare grupă participând la program pe durata a 3 zile. A fost un parteneriat între Fundația „Ancora Salvării”, Școala Gimnazială Specială Pașcani, Cabinetul individual de psihologie Cătălina Coșuță, [Central Queensland University](#) din Olanda și Universitatea Alexandru „Ioan Cuza” din Iași.

În speranța unei „deveniri”, proiectul continuă!

Recunoștință, Inge Jose Smelik!

profesor Oana Monica Plaiu

Albastru pentru solidaritate

An de an culoarea **albastru** capătă conotații deosebite pentru Specialii de Pașcani - este asociată cu zâmbetul albastru, cu baloanele albastre, cu funda albastră, cu funda umană pe care o realizăm cu partenerii noștri cu ocazia zilei de 2 aprilie - Ziua Internațională de Conștientizare a Autismului.

„Alături de copilul cu autism—Să-l cunoaștem mai bine, să-l ajutăm mai mult!” a fost îndemnul nostru lansat în urmă cu 5 ani comunității pășcănene pentru a accepta și a sprijini copilul cu tulburări din spectrul autist. De la un an la altul activitățile noastre au antrenat zeci și sute de persoane din localitate și din împrejurimi, ajungând ca la ediția din acest an să ne fie alături peste 1000 de participanți la toate activitățile proiectului.

Ca o noutate, școala noastră a înscris acest proiect în calendarul activităților educative la nivel județean, având ca partener și Inspectoratul Școlar Județean Iași, iar denumirea acestui proiect a devenit **„Albastru pentru solidaritate”**. Mulțumim și celorlalți parteneri care ne-au sprijinit în organizarea și derularea diferitelor activități cuprinse în proiectul educativ și anume: Primăria Municipiului Pașcani, Casa de Cultură „Mihail Sadoveanu” Pașcani, Clubul Copiilor Pașcani, Liceul Teoretic „Miron Costin” Pașcani, Fundația „Ancora Salvării” Iași, Asociația „Go Care” România, Clubul Sportiv Municipal Pașcani, iar ca parteneri media am avut alături de noi pe Actualitatea TV și Bit TV.

Așadar activitățile desfășurate au fost:

1. Spectacolul de teatru „Rătușca Maca” la Casa de Cultură „Mihail Sadoveanu” Pașcani, oferit copiilor cu autism

2. „Mișcarea înseamnă viață”, activitate sportivă susținută de domnul profesor Doroftei Andrei, împreună cu echipa Rebrand Yourself, activitate ce s-a desfășurat la Clubul Sportiv Municipal Pașcani.

3. Expoziția „Lumea văzută prin ochii copilului cu autism” care a adunat lucrări atât ale elevilor noștri, cât și ale copiilor cu autism din Iași, Bacău și Zalău, dar și ale copiilor și tinerilor din Fundația „Ancora Salvării” Iași.

4. Marșul solidarității și funda umană, manifestare în comunitatea locală pe traseul Școală – Esplanada Municipiului Pașcani - Primăria Municipiului Pașcani, având ca obiectiv informarea și sensibilizarea oamenilor cu privire la problematica autismului, pentru acceptarea și integrarea lor în comunitate, finalizat cu fundă umană, simbol al solidarității cu persoanele cu autism.

Au fost alături de noi: Grădinița cu program normal nr.1 Pașcani, Grădinița cu program prelungit nr.2 Pașcani, Colegiul Tehnic de Căi Ferate „Unirea” Pașcani, Școala Gimnazială Hărmăneștii Vechi, Liceul Tehnologic Economic „Nicolae

Iorga” Pașcani, Școala Profesională Tătăruși, Școala Gimnazială „Iordache Cantacuzino” Pașcani, Școala Gimnazială Brătești, Colegiul Național „Mihail Sadoveanu” Pașcani, Liceul Tehnologic „Mihai Busuioc ” Pașcani, Liceul Teoretic „Miron Costin” Pașcani, Liceul Teoretic „Bogdan Vodă” Hălăucești, Școala Gimnazială Sirețel, Școala Gimnazială nr.1 Todirești, Școala Profesională Cristești, Școala Gimnazială Poiana, structura Feredeni, Școala Gimnazială Moțca, Școala Gimnazială Moțca, structura Boureni, Școala Gimnazială Cozmești, Școala Gimnazială Vinători, structura Hârtoape, Școala Gimnazială Vinători, structura Crivești, reprezentanți ai Primăriei Municipiului Pașcani, în persoana doamnei Viceprimar Nedelcu Gabriela, d-na Mirela Ancuța, Poliția și Jandarmeria - pentru siguranță pe durata marșului și a activității din piața primăriei; partenerii media BIT TV, Actualitatea TV, pietoni.

Punctul de plecare în marș a fost Școala Gimnazială Specială Pașcani unde s-au împărțit participanților floricele albastre confecționate din hârtie, baloane albastre, câte un banner pentru fiecare instituție participantă, pliante de promovare, manifeste informative. După o mică organizare s-a pornit în marș pe traseul

Școala Gimnazială Specială Pașcani – esplanadă- scările mici- str. Ștefan cel Mare - Piața Primăriei. Pe fond muzical (imnul școlii speciale) elevii s-au așezat în fundă umană de-a lungul unei pânze albastre. La comandă a fost ridicată pânza deasupra capului, s-au fluturat baloanele și florile albastre și s-a strigat: „Albastru pentru solidaritate. Alături de copilul cu autism.” La final s-au înălțat baloanele. A urmat o ședință foto pe același fond muzical.

Concomitent s-a realizat o fundă umană și în parcul orașului Podu Iloaiei.

Faptul că atât de multe persoane au fost alături de noi are o importanță deosebită. Da, putem spune că, la nivel local cel puțin, viziunea comunității asupra acestei problematice s-a schimbat. Există mai multă deschidere pentru a sprijini, pentru a accepta, pentru a ajuta copilul cu autism.

Această mișcare a adus către noi voluntari dornici să stea alături zilnic de

copiii speciali, să-i sprijine la activități, să le dăruiască momente importante din viața lor. Pentru copilul special și, pentru copilul cu autism în mod deosebit, **socializarea** este scopul principal al terapiilor. Atunci când elevul cu astfel de tulburări acceptă în jurul său alte persoane, participă la activități sprijinit sau nu, este curios să afle ce se întâmplă în jurul său, putem spune că sunt progrese.

Activitatea a continuat și în mediul on-line „Zilele conștientizării autismului în mediul on-line”, prin promovarea pe paginile școlilor partenere și paginile de Facebook a clipului rezultat în urma realizării Fundei Umane.

5. Simpozionul „Alături de copilul cu autism—Să-l cunoaștem mai bine, să-l ajutăm mai mult!”, cu invitați-specialiști de la Fundația „Ancora Salvării” Iași.

Mai multe aspecte legate de problematica acestei tulburări s-au discutat în cadrul simpozionului, unde specialiștii noștri și cei din Fundația „Ancora Salvării” Iași au împărtășit din experiența lor, au explicat principii de bază în terapiile specifice, au scos în evidență unicitatea fiecărui caz și nevoia fiecăruia de a fi

acceptat și implicat în ceea ce i-ar fi util în viața de zi cu zi.

Ca un alt element de noutate pentru acest proiect, la nivelul Inspectoratului Școlar Județean Iași a fost organizată competiția județeană „Școala altfel 2018”, la care s-au înscris 17 proiecte, printre care și proiectul Școlii Gimnaziale Speciale

Pașcani, „Albastru pentru solidaritate”, care a obținut 100 de puncte, clasându-se pe locul I, la etapa județeană, domeniul Abilități de viață, intrând astfel în competiția națională „Școala altfel”.

profesor Verginica Mocanu

profesor Alina Miahaela Tătaru

A fi special și menirea de a fi profesor special

A fi *SPECIAL* este ceea ce te diferențiază de alte persoane. Cu toții suntem *SPECIALI* pentru că suntem unici, suntem diferiți, iar unicitatea ne dă valoare. Nu ne naștem la fel, nu avem aceeași zestre genetică, trăim în medii diferite, deci și

influența mediului este diferită. Avem pasiuni și dorințe diferite, capacități și abilități diferite. Modul în care comunicăm ne diferențiază, modul în care ne implicăm, de asemenea, ne diferențiază. Și rezultatele muncii noastre ne diferențiază. Deseori auzim despre copii sau persoane adulte că au realizat ceva deosebit, că au obținut premii sau au făcut descoperiri care ajută omenirea. Spunem despre aceste persoane că sunt deosebite, *SPECIALE*, prin muncă, prin dăruire, prin abnegație.

Ce este elevul *SPECIAL* din învățământul *SPECIAL*? Este un copil ca toți ceilalți copii. Sunt copii cu aptitudini

pentru diferite domenii de activitate, sunt copii care învață, scriu, comunică, interacționează, ajută. Sunt într-adevăr și copii care au nevoie permanent de sprijin, care nu pot să realizeze multe acțiuni. Important este modul în care sunt sprijiniți, contextul școlar în care se lucrează cu elevul special. Capacitățile acestor elevi pot fi valorificate dacă se lucrează sistematic, dacă se lucrează în echipă și dacă suntem sprijiniți și prin politici educaționale clare și bine aplicate. Suprapopularea claselor, lipsa profesorilor de sprijin, a specialiștilor în terapii, a spațiului destinat activităților terapeutice și recuperatorii îngreunează demersul educativ și recuperarea elevilor.

A fi profesor special este o menire pe care trebuie să simți că o poți duce. Profesorul ce lucrează cu elevul cu nevoi speciale este și el SPECIAL prin puterea de acceptare a rolului său, prin dăruire, prin răbdare și înțelegere, prin capacitatea de a fi empatic și capacitate de adaptare, prin profesionalism. Rolul meu ca profesor de

psihopedagogie specială este altfel decât rolul de învățător, pe care l-am exercitat în cei 21 de ani petrecuți în diferite școli din județ. Ca profesor special rolul meu este multiplu: de profesor, de psiholog, de consilier, de responsabil de caz, de părinte, de prieten. Cunoașterea îndeaproape a fiecărui copil, cu toate aspectele ce țin de familie, traseu educațional, nivel de achiziții, probleme medicale, orice problemă personală, este o verigă în țeserea demersului educațional. În orice moment al activității te întrebi dacă elevul poate să recepteze ceea ce ți-ai propus, îi este util, cum prezinți anumite noțiuni, cum le faci accesibile, ce efecte vor avea asupra elevului.

Rolul de profesor special e o provocare care îți aduce satisfacții și personal mă simt împlinită prin ceea ce am realizat în această calitate de ... profesor special.

profesor Verginica Mocanu

Să fiu dascăl mi-ai merit...

Ce bun ai fost cu mine Doamne,
Lăsându-mă copil mereu
Să pot veni atâtea toamne
La școală-era cândva un vis de-al meu.

Să simt mereu doar bucuria
De-a mă juca, de a cânta,
Cu ei să-mpart copilăria,
Poveștile și viața mea!

Și eu să-nvăț, și ei să-nvețe
În clasa noastră specială
Să aibă mințile "fășnețe"
Cu dragoste să intre-n școală...

Ce bun ai fost Doamne cu mine,
Când să fiu dascăl mi-ai merit,
N-ai fi putut s-alegi mai bine
Așa frumos s-a nimerit.

Mi-ai dat pe mână lutul bun
Din el să modelez iubire
Să văd cum cresc din mugur pur
Oameni-a mea dorită fericire.

Cât ai fost Doamne Tu de bun
Că m-ai trimis printre copii,
Și ani la rând eu să adun
Și să-i împart cu elevii.

Mi-ai dăruit ce alții n-au:
Elevi care să mă iubească
Și cărora să pot să dau
Din suflet: vorbă părintească!

Ce bun ai fost cu mine Doamne,
Lăsându-mă copil mereu
Să pot veni atâtea toamne
La școală-era cândva un vis de-al meu.

profesor Loredana Botez

Muguri de cântec

Cântecul înobilează sufletul, îl înalță, îl transformă, dându-i bunătațe, curățenie. Vorbim de cântecul adevărat care transmite mesaj curat, înălțător, mesaj dătător de speranță și bucurie, prin vers, linie melodică, ritm.

Copiii speciali simt cântecul frumos, sunt atrași de acesta și-l cântă. Ei iubesc mult cântecul, îndeosebi cântecul popular, și și-l însușesc după puterile lor. În ultimii ani, activitatea corului școlii noastre și a grupului vocal *Mugurașii speciali* s-a intensificat tocmai datorită plăcerii copiilor de a cânta. Ei își doresc să facă cunoscute vocile lor prin cântec. Această dorință vine și din nevoia de a fi apreciați, de a fi valorizați, de a fi implicați în activități ce le creează plăcere. Cu cântec popular ne-am prezentat anul trecut școlar la două festivaluri din zonă: Festivalul *Cânt, port și joc pe Valea Siretului* desfășurat la Răchiteni și la Festivalul *De la moșii noștri noi am învățat*, desfășurat în localitatea Tătăruși. Spre încântarea elevilor, am fost răsplătiți cu o mențiune specială și un premiu întâi.

De asemenea, repertoriul corului și al grupului vocal a fost îmbogățit în funcție de evenimentele organizate de școala noastră: *serbări cu diferite ocazii—Zilele Școlii, Crăciunul, 8 Martie, 1 Iunie*. Ultimul eveniment organizat cu copii și pentru copii a fost de 1 Iunie, în cadrul proiectului *Vis de copil*, ediția a III-a și a adus pe aceeași scenă elevi de la școli din oraș care au cântat la unison copilăria.

Elevii noștri iubesc și cântecele populare patriotice și cântecele ostășești, mai ales când cunosc și istoricul acestor cântece și le înțeleg. Melodii precum: *Noi suntem români, Asa-i românul, Cântă cucul bată-l vina, Țara mea-i un colț de rai, Acasă-i România, etc.* precum și *Treceți batalioane române Carpații!, Cântecul lui Ștefan cel Mare, Marșul lui Iancu, etc.* le

trezesc sentimente alese. În an centenar se simte și mai mult nevoia exprimării dragostei de țară prin cântec, port și joc popular. Aceasta o simt și elevii noștri, elevii speciali. Cultivarea dragostei de țară, a patriotismului, a respectului față de marile valori și personalități ale neamului, trecute și actuale, este un obiectiv și al activităților noastre. De aceea, urez țării noastre și poporului român:

**La mulți ani și un nou centenar–
2018 mai fructuos, cu pace și bucurii!**

profesor Verginica Mocanu

A fi profesor...

Menirea de a fi profesor, te învață mai presus de toate să fii OM pentru cei mici, dar și pentru cei mari. A fi profesor înseamnă să fii într-o evoluție continuă, să lărgiți orizontul cunoașterii și să acumulezi mereu informații.

Motivația pentru care am ales această meserie a apărut ca urmare a faptului că mi-am dorit dintotdeauna să fiu pentru alții ceea ce au fost și profesorii pentru mine atunci când am fost elev/student.

Din punctul meu de vedere, una dintre cele mai importante abilități ale unui profesor este aceea de a relaționa cu elevii, de a lega o prietenie bazată pe respect reciproc, de a îndruma, de a fi prietenă, mamă și de ce nu....soră mai mare. În opinia mea, încrederea elevilor trebuie câștigată treptat, la fel cum trebuie câștigat și

respectul din partea elevilor. Ca profesor nu trebuie să stârnești teamă, ci impui stimă, nu constrângi, ci convingi, trebuie să eviți favoritismul, lucru pe care-l aplic zilnic în activitățile mele cu elevii.

Ceea ce m-a determinat pe mine să-mi doresc a aparține acestui mediu, este plăcerea de a fi cea care ține pumnii mici ai fiecărui elev și de a-i învăța să facă „a” și „A”, dar și multe alte lucruri pe care le fac mereu cu toată dăruirea. Lucruri care îți aduc în final satisfacție profesională, îți dau aripi și putere să mergi mai departe.

Mi-am ales meseria de profesor în ideea de a da dovada de iscusință, talent, răbdare și multă dăruire, făcând o pasiune pentru munca cu copiii, dar și pentru munca în echipă alături de ceilalți colegi și totodată oameni de la care pot învăța continuu, deoarece sunt oameni cu experiență, la fel de dornici ca și mine să împartășească ceea ce știu.

Profesoratul este una dintre acele meserii pe care nu le practici pentru bani sau faimă, ci din respect și dragoste pentru copii.

profesor Mariana Roșca

Menirea cadrului didactic

Cred că multe lucruri pot să reflecte menirea unui cadru didactic, ce anume ne determină să deschidem zilnic ușa clasei și să încercăm să punem umărul și nu numai la dezvoltarea unei mici ființe umane. Consider că fiecare dintre dumneavoastră se va regăsi într-o anumită măsură în cele de mai de jos.

1. A fi profesor înseamnă și să ai multe perechi de mâini să reușești să le faci pe toate dar și câteva perechi de ochi o pereche să-l vadă pe elev așa cum este el în realitate și nu cum l-au etichetat alții; altă pereche să fie plasată la spate pentru ca profesorul să vadă ce nu este de văzut, dar trebuie cunoscut; ochii din față sunt doar pentru a vedea cum se comportă copilul, pentru ca mai apoi să poată reflecta asupra acestui comportament.

2. A fi profesor înseamnă să joci zilnic un rol uitând de cât de grea e naveta, de faptul că trenul are întârziere sau că acasă trebuie să te iei la trântă cu hârtiile.
3. A fi profesor mai înseamnă și să scoți zilnic dintr-o fântână aproape secată o găleată de răbdare și să ai grijă să o împarți în așa fel încât să ajungă la toți și pentru toate.

4. A mai fi profesor mai înseamnă să fi dornic mereu să înveți lucruri noi care poate nu au nici o legătură cu ceea ce faci dar care pot fi utile într-un anumit moment. Toate acele lucruri noi trebuie să știi să le pui frumos într-o cutie atrăgătoare să legi o fundă strălucitoare și să ai câte o astfel de cutie în fiecare zi pentru fiecare copil cu care lucrezi. Atunci vei începe să simți și tu bucuria de a oferi.
5. Cred că a mai fi profesor înseamnă să fi modest și darnic. Nu cred că

vei merge cu BMW-ul la muncă dar dacă îți vei deschide sufletul și vei dăruia atunci vei obține mult mai mult decât ai crede.

6. A fi profesor înseamnă a-ți găsi mai mult timp pentru alții decât pentru tine etc.

Cu siguranță ar mai fi multe de spus la cele de mai de sus, dar mâine e o nouă zi de școală și trebuie să ne facem datoria. Consider că menirea unui cadru didactic este una privilegiată prin faptul că suntem deschizători de drumuri iar uneori părinți. Prin faptul că rupem din noi pentru a dăruia altora, pentru că avem grijă să punem cărămidă peste cărămidă, mortar de calitate și să clădim ființe umane.

profesor Andrei Barbir

Menirea mea ca profesor

A fi profesor înseamnă un risc asumat. Și asta deoarece pregătirea pentru a preda, pentru a-i învăța pe alții cum să învețe este o operă care nu se încheie niciodată. Această profesie implică multă răbdare, multe momente de incertitudine, de descurajare, dar și multe ore de studiu. Rezultatele de cele mai multe ori nu pot fi măsurate nici cantitativ și nici imediat. Totuși, la capătul acestui drum te pot aștepta multe bucurii și satisfacții.

Profesia de dascăl, la fel ca oricare altă profesie, este rezultatul acumulării unei culturi profesionale, al înzestrării cu anumite cunoștințe de specialitate privind tehnici de lucru, al formării unor calități specifice activității din acest domeniu.

Menirea mea ca profesor în cadrul Școlii Gimnaziale Speciale Pașcani este de mă pune la dispoziția copiilor, de a

simpatiza cu ei, de a-i ajuta să-și aleagă universul, de a le sesiza interesele care îi animă, de a le fi prieten, dascăl sau chiar părinte. Aici am menirea, dar și oportunitatea de a mă dedica celor pe care-i educ, de a trăi sentimente pozitive față de ei, de a le oferi respectul meu, conștientă fiind de faptul că le influențez viața și sunt răspunzătoare pentru asta în fața lor, a părinților, dar și a societății.

Ca profesor am menirea de a trece diplomatic peste micile greșeli ale celor care învață, de a mă bucura împreună cu ei de succesele lor, de a-i încuraja continuu dându-le mereu aripi spre viitor, totodată de a aprinde în sufletul fiecărui învățăcel bucuria cunoașterii, dar și bucuria creației.

Dăruirea mea ca profesor face ca la clasa la care predau copiii „să fie cu toții prieteni”, așa cum sună una dintre reguli, dar și „să se ajute la nevoie”, așa cum sună o alta. Atât pentru ei cât și pentru mine, clasa reprezintă o a doua familie, asta deoarece aici petrecem mult timp din viața noastră, iar multe dintre interacțiunile pe care le avem aici sunt unele dintre cele mai diverse și profunde.

Îmi place să fiu profesor, îmi place să dăruiesc iubire elevilor mei, să le ofer încrederea și respectul meu, îmi place să cred că noi, oamenii, dăruim mereu ceea ce suntem.

profesor *Delia Palade*

„Let's do it, Romania!”

15 septembrie a fost Zi de Curățenie Națională în România. Românii și-au pus mănușile, au luat saci și au participat la “Let`s Do It, România!”, cea mai mare mobilizare de voluntari din țară,

cu scopul de a strânge deșeurile din arealele naturale. Voluntarii au strâns tone de deșeuri în data de 15 septembrie. La curățenie au participat peste 1200 de primării, școli din toată țara, instituții județene, alături de companii, ong-uri și centre de plasament. (informatii preluate de pe site-ul letsdoitromania.ro).

Alături de alte școli din oraș și școala noastră a participat la această amplă acțiune de igienizare a orașului, a spațiilor verzi din oraș. Un grup de elevi și profesori, alături de voluntari au avut de îngrijit o parte a parcului municipal

„Peștișorul”. Au fost folosite mănuși de protecție. Doar de către grupul nostru au fost strânși peste 30 de saci menajeri cu gunoaie sortate pe categoriile: plastic, hârtie, doze de aluminiu și alte deșeuri.

Scopul acestei activități nu a fost doar de a face curățenie în aceste spații verzi, ci și de a responsabiliza *copilul de azi-adultul de mâine* cu privire la utilizarea adecvată a coșurilor de gunoi, la necesitatea păstrării parcurilor curate atât pentru frumusețea lor, cât și pentru sănătatea oamenilor. Elevii ajung să conștientizeze faptul că gunoaiele aruncate la întâmplare, pe lângă faptul că arată urât, pot deveni dăunătoare pentru sănătate. Faptul că gunoaiele au fost strânse pe categorii i-a învățat pe copii că pot fi reciclate (de către centrele/fabricile specializate), refolosite sub o altă formă (hârtia se „transformă” în cutii de carton etc.).

profesor Anca Ionela Vasile
profesor Cristina Luca

Menirea mea în această școală

În urmă cu șase ani am început cu emoție și motivație cariera de profesor al Școlii Gimnaziale Speciale Pașcani.

Mi-am cunoscut elevii și am plecat împreună spre drumul cunoașterii de la capătul lui, respectiv din clasa pregătitoare.

Au trecut anii și eu și ei absolvind clasă după clasă, etapă după etapă depășind orice obstacol, bucurându-ne de fiecare pas în față, de fiecare realizare.

Am crescut împreună, eu profesional și sufletește ei fizic și spiritual, de acum adolescenți tot mai încrezători în forțele lor.

Am învățat multe în acești ani și am înțeles că meseria de profesor presupune în primul rând multă afecțiune și dăruire, dar și multă răbdare și înțelegere.

Un profesor bun este cel care reușește să deschidă elevului o lume nouă pe care acesta urmează să o cucerească cu propriile forțe, știință și tenacitate.

Vreau să cred că menirea mea în această școală este aceea de a deschide fiecărui elev fereastra spre o lume nouă, că a învățat să pășească apăsător și încrezător prin labirintul minții sale și va ști să aplice strâns lumina de la capătul tunelului.

Consider că alături de colectivul de profesori “speciali” ai Școlii Gimnaziale Pașcani avem menirea de a educa și de a modela elevii noștri speciali, astfel încât aceștia să devină oameni frumoși și fericiți, bine acorați și integrați în societatea de astăzi.

profesor Paula Damian

Misiunea mea

E mare și frumoasă misiunea de profesor, dar mai ales să-ți desfășori activitatea într-o școală specială, deoarece în mâna lui, a profesorului stau sufletele acestor copii speciali. Munca cu acești elevi constă într-o dăruire, în scopul de a-i educa, de a le transmite cunoștințe noi, în așa fel încât să fie asimilate în mod temeinic și prelucrate ulterior. Menirea mea ca dascăl în această școală specială este în primul rând de a-i stimula, dezvoltându-le spiritul creativ, de a-i ajuta, de a le inspira încredere în propriile lor forțe, sprijinindu-i în toate activitățile pe care le desfășor cu ei. Copiii din școala specială necesită o atenție sporită, nevoile lor fiind diferite, profesorul are un rol important în formarea elevului, dezvoltându-i personalitatea și oferindu-i feedback pozitiv. Importanța activității

mele se bazează pe dezvoltarea în plan social, formarea de autonomie personală, îmbinând activitățile ce implică jocul, cu activități ce implică actul ocupațional. Toate aceste realizări formează un ansamblu de cunoștințe pe care elevul le dobândește cu scopul de a-l ajuta în viitor.

Iubirea și răbdarea sunt două unelte pe care le îmbin cu multă dăruire, de foarte multe ori am fost plăcut surprinsă de progresele pe care le fac elevii, satisfacția profesională nu întârzie să apară. Am bucuria de a sluji în această școală ca profesor educator, împletind demnitatea cu studiul individual, meticulozitatea cu răbdarea, așteptările cu nădejdea.

profesor Irina Oana Apățăchioae

Eu și necunoscutul

Nici nu știu cum să încep acest articol, am emoții așa de mari! Mă gândesc cum am început și de unde. Parcă a fost ieri și sunt deja în al doilea an în această școală, școală care îmi este foarte dragă și pe care o iubesc nespun chiar dacă câteodată nu este sau nu pare așa de primitoare.

Nu pot ști care este menirea mea ca profesor (mă refer în viitor) dar, pot spune cu certitudine, că îmi plac mult copiii și colegii de aici, îi iubesc pe fiecare în parte și aș vrea să pot obține o combinație de la toți pentru a fi mai bună în meseria pe care mi-am ales-o. Până am intrat în universul copiilor mi-a trebuit un pic de timp și acum, aș sta numai acolo, pentru că este inocentă și candoare, armonie și culoare. Nimeni nu poate să prezică care este menirea lui într-o anumite meserie sau funcție dar, cred că este necesar să ai o anumită vocație, un anumit talent pentru ceea ce faci, să te implici cu toată ființa ta

mai ales din punct de vedere emoțional, empatic pentru a atrage atenția elevilor și a-i stimula motivațional la anumite activități. La început recunosc mi-a fost Frică, nu știam cum mă vor percepe copiii, mai ales vestitul Iosif despre care auzisem multe povești și care părea de temut dar, apoi, încetul cu încetul ne-am cunoscut și ne-am acceptat, am devenit parteneri, am început să ne cunoaștem mai bine și am devenit apropiați. Un rol special l-a avut și colega mea Paula Mîrț, cu care am format o echipă și am colaborat grozav de bine, din punctul meu de vedere.

Nu cred și nu pot spune că eu sau alt profesor am schimbat efectiv copiii ci, mai degrabă ei ne-au schimbat pe noi în sensul că am devenit mai altruști dacă nu eram înainte, am devenit mai mulțumiți de tot ce ne înconjoară, am devenit mai conștienți de ceea ce suntem și de ceea ce putem oferi. Cred cu tărie că **Vorba dulce mult aduce** și susțin, că și noi ca dascăli, avem de învățat de la elevii noștri, de la fiecare în parte și să ne bucurăm de acest lucru

pentru că este minunat să fii în preajma copiilor, să fii înconjurat de zâmbete senine și suflete pline de puritate.

Știu că voi profesa această meserie până când vârsta îmi va permite, deoarece în această lume ești tot timpul în interacțiune cu alții, ești într-o lume mereu nouă, dinamică care nu te lasă să lenevești

prea mult, care te pune să gândești și să fii creativ, să ai o imaginație fabuloasă ca să poți fi în pas cu timpul care parcă zboară pe un cal fantastic și este mereu grăbit. Și mai știu că schimbarea pe care o aștept de la elev, trebuie să fie la mine mai întâi și să fiu conștientă de acest lucru, să mă implic și să mă formez continuu pentru a obține și rezultate pe măsură.

În final mai pot spune că **TE IUBESC Școala Gimnazială Specială Pașcani!!!!**

profesor Cristina Aurelia Achirei

Liniste și frică

Anul 2017... anul în care mi-am luat inima în dinți și am renunțat la vechiul job pentru a intra în învățământ. Consideram că sunt pregătită pentru acest pas. Am învățat, am recitat materialele din

facultate, am căutat noi idei de proiecte și m-am dus la inspecție. Am primit o clasă bună, cu elevi care vorbeau, erau respectuoși, știau să scrie, cu alte cuvinte, niște elevi minunați. Am luat 10. Eram mulțumită. Mă duc la examen. Scriu și apoi plec sigură pe mine că iau peste 7. Îmi doream o notă mai mare dar știam că nu o meritam. Subiectele au fost mai dificile decât mă așteptasem. Apar rezultatele și observ că am fost capabilă să mă autoevaluez corect și obiectiv: 7,25. Sunt mulțumită și îmi propun ca anul următor să

iau o notă mai mare. Urmează repartizările și aleg un post la Pașcani. Mă îngrozește ideea de a face naveta atâția kilometri dar nu am altă variantă. Pe lângă frica de navetă mă cuprindeau alte multe frici: „Oare mă voi descurca?”, „Ce copii voi avea? Cum sunt ei? Ce știu ei să facă?”, „Oare voi reuși să îi ajut?” etc. Zilele au trecut și școala a început. Am aflat cu ce clasă voi lucra și am început să mă interesez despre copii. Era un amalgam de informații care mă speriau. Nu mai lucrasem niciodată cu elevi cu deficiențe severe și asociate. Pe zi ce trece eram din ce în ce mai speriată: conștientizam că nu sunt pregătită și nu am toate cunoștințele necesare în lucrul cu astfel de copii. Primele luni au fost crunte: nu știam să mă adaptez, nu reușeam să comunic cu ei și să formez o legătură între noi. Mă străduiam continuu: citeam articole, reciteam materialele din timpul facultății, căutam

informații noi pe internet... Totul fără a avea un folos. Problema era frica. O altă problemă era că nu mai aveam încredere în mine și în capacitatea mea de a-mi face corect treaba. Asta până într-o zi în care răsfoiam niște materiale de la un curs pe care îl făcusem în facultate, cel a lui Mitsovs. Pe ultima pagină scris într-un colț aveam scris mărunț: „Poți să lucrezi greșit, important e să lucrezi. Dacă nu lucrezi nu există progres. Dacă lucrezi greșit există totuși un progres. Mic, dar există. Lucrezi greșit și înveți împreună cu ei. Progreseți împreună!”. Așa am scăpat de stres. Am lăsat perfecțiunea în urmă și am încercat până am reușit. Mai am multe de învățat dar am timp, timp pe care îl voi petrece alături de copii și voi învăța cot la cot cu ei. Eu sunt vocea lor și datorită lor am învățat să vorbesc limba lor.

profesor Raluca Popovici

Menirea mea în Școala Specială

Ce repede au trecut doi ani! A început și al treilea...timpul s-a scurs cu rezezițiunea unor secunde fără astâmpăr..

Am pășit sfios pe tărâmul misterios al copiilor speciali și am descoperit că vreau să rămân mult timp aici. Lucrul cu copiii speciali oferă o enormă satisfacție, care nu cred că se regăsește în nicio altă meserie..

Provocările pe care le întâlnești zi de zi, discuțiile cu copiii, supărările, bucuriile acestora, te transformă într-un om mai bun. În fiecare zi învățăm și noi câte ceva de la copiii din jur și vedem dincolo de limite.

Menirea mea în această școală este să mă bucur de pașii mărunți ai copiilor, să îi încurajez și să le felicit progresele.

Să fii profesor pentru copiii speciali este un dar, o vocație, ceva ce nu poate fi descris în cuvinte.

profesor Anca Diana Bunea

Menirea mea...

”Domnu, dacă nu veniți la anul viitor eu nu mai vin...” (A. A) mi-a spus un elev și nu doar din „cauza” lui am revenit și încă sunt la Școala Gimnazială Specială Pașcani. Nu spun acestea spre laudă ci spre bucurie, o bucurie ce nu se poate descrie în cuvinte. Oare mi-am găsit menirea? Nu știu, încerc...Deși sunt profesor de educație fizică mai trebuie să mă antrenez la proba de „speranță” rezistența la încercările vieții și mai ales ”IUBIRE”. Îmi aduc aminte cu drag de anul 2014, frumos din punct de vedere al „carierii” didactice atunci când am ajuns în mijlocul copiilor speciali – SPECIALII DE PAȘCANI și împreună cu ei am făcut o echipă, am învățat (și încă învățăm) să fim Fair Play ...

cel mai mic între profesori,

Constantin Mugurel Chiurlea

Profesoratul, educația și școala

Profesorul

Un dascăl este un izvor
Curat ca roua-n zori de ziuă,
Ce pare tulburat ușor
Când bat elevii apa-n piuă. - **Mihai Moleșag**

“Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață; de aceea, pe lângă viață, dăruieți copiilor și arta de a trăi bine, educându-i.”- **Aristotel**

“De învățat înveți multe și de la toți. Dar profesor nu e decât cel care te învață să înveți.” – **Constantin Noica** “Carte de înțelepciune, îndrumător pentru tineri”

“Un bun profesor are această grijă statornică: îi învață pe discipoli să se lipsească de el.” – **Andre Gide**

“Școala cea bună e aceea în care și școlarul învață pe profesor.” – **Nicolae Iorga**

“O școală în care profesorul nu învață și el e o absurditate.” – **Constantin Noica** “Jurnal filozofic”

“Caracterul însă al unei școli bune e ca elevul să învețe în ea mai mult decât i se predă, mai mult decât știe însuși profesorul.”
- **Mihai Eminescu**

“Școala nu este un institut de învățătură, ci un templu ai cărui preoți sunt profesorii.” –

Regele Carol II

“Dacă un copil nu se poate adapta metodelor noastre de predare, poate ar trebui să ne adaptăm noi cerințelor lui.” - **Ignacio**

Estrada

“Profesorul deschide ușa, dar trebuie să intri singur.” – proverb chinez

“Arta profesorului este arta de a sprijini descoperirea.” - **Mark Van Doren**

profesor de sprijin Corina Ancuța

Menirea cadrului didactic

Tema articolului este una provocatoare...care invită la meditație și reflecție. De fapt surprinde o singură idee care trebuie să dăinuie gândurile unui cadru didactic. Care este menirea lui? Acest răspuns se cuvine să fie a priori oricărei intervenții educative. Dacă știm care este scopul nostru ca profesori, vom ști să alegem demersul cel mai adecvat elevilor noștri.

Să vedem direct în sufletul lor, să auzim cu urechile minții, să mângâiem acolo unde rănilor adânci ascund experiențe dureroase. Copiii trebuie să fie ascultați atât verbal, cât și nonverbal sau paraverbal. Să nu căutăm mereu cuvântul, să vedem dincolo de negura aceasta clasică a firescului

răspuns la binecunoscuta întrebare: „Ce faci? Bine”. Să ne orientăm viziunea educativă în sprijinul curentului puerocentrist, atunci sunt sigură că vom construi frumoase generații: adulți responsabili, cu valori și modele demne de urmat pentru ceilalți. Pentru că de multe ori elevii nu ascultă mesajele noastre verbale, ci caută cu îndârjire mesaje nonverbale și paraverbale, să încercăm să fim cât mai onești, buni și zâmbitori în compania discipolilor noștri, reflectând comportamental tot ceea ce lexicul nu poate comprima.

Să ne iubim elevii așa cum părinții își iubesc copiii, gândindu-ne mereu la rolul nostru în formarea lor, la ceea ce avem să le oferim și la valorile pe care le inoculăm în organismul lor fragil. Ulterior, să nu uităm să îi lăsăm să se desprindă ușor de solul stabil, pentru a experimenta propriul proces de adaptare la societatea în care trăiesc, cu provocările și neajunsurile ei.

Alina Dabija, profesor de psihopedagogie specială la Școala Profesională Specială „Trinitas” Târgu Frumos (fost profesor psihopedagog la „Școala Gimnazială Specială Pașcani”)

Cum am găsit această școală

Dintotdeauna mi-am dorit să ajut copii cu nevoi speciale. Acest vis mi s-a îndeplinit în luna septembrie din acest an.

Începând cu această dată m-am alăturat colectivului Școlii Gimnaziale Speciale Pașcani. Sunt entuziasmată de fiecare mic progres al fiecărui copil cu care

interacționez. Copii sunt încântați de activitățile pe care le desfășurăm împreună, manifestând interes și cooperare. În cadrul activităților țin cont de aptitudinile fiecărui copil, dezvoltând potențialul tuturor prin intermediul obiectivelor diferențiate.

Mă bucur pentru faptul că am ajuns în această școală deoarece aici am întâlnit un colectiv dispus să mă ajute în noul parcurs profesional.

profesor Ana-Maria Istrate

O școală cu adevărat specială

În primul rând aș vrea să mărturisesc că m-a speriat puțin gândul că aveam să fac naveta de Luni până Vineri, de la Iași la Pașcani. Treceam prin acest oraș doar când mă duceam în concediu.

Am pășit pentru prima oară în această școală la începutul lunii septembrie din acest an pentru a-mi aduce actele la dosarul

personal. Când am intrat în curtea școlii m-am uitat după un alt corp al școlii, însă spre surprinderea mea nu l-am găsit. După ce am intrat în “școlică” auzind vorbă sus, am urcat. Acolo l-am găsit chiar pe directorul școlii care m-a primit cu căldură.

Am găsit mai apoi întregul colectiv, în mare parte tânăr și cu bună dispoziție. Un viitor coleg m-a invitat să stau lângă dânsul. Am făcut cunoștință și nu mică mi-a fost mirarea că ne vom sărbători ziua de nume în aceeași zi și sper că și împreună. Apoi după ce domnul Director m-a prezentat întregului colectiv, acesta mi-a urat “Bun venit!” în echipa lor. Metodele moderne de socializare sunt utilizate cu eficiență în acest grup. Am găsit chiar și o platformă “Google Drive”, o noutate pentru mine. Ca formă de cunoaștere facilă între colegi am aflat aici pentru prima oară jocul interactiv. În această școală se lucrează mult și în afara orelor de curs de către oameni înzestrați cu multe abilități și experiență, dar cel mai important este că sunt modești și sentimentali și din această cauză Dumnezeu îi întărește și nu au căzut

în rutină. Munca se face cu voie bună îmbinată cu simțul umorului, în limita bunului simț, care o ușurează. Am avut emoții pentru că nu știam să fac foarte multe lucruri, însă colegii mi-au arătat și astfel am început să învăț și îmi merge din ce în ce mai bine. Am avut aici deasemeni primul contact cu copiii speciali din clasele primare, cel puțin la clasa pregătitoare în primele săptămâni am zis că nu știu dacă voi face față vreodată. Slavă Domnului că lucrurile s-au remediat cu ajutorul colectivului, bineînțeles.

În final aș dori să spun că Școala Specială Pașcani este o mare provocare pentru mine. Nu este deloc ușor, însă este foarte atractiv aici și interesant. Nu pot să spun că acum naveta este mai ușoară și școala mai mare, însă pot să spun că sunt mai motivat și m-aș bucura ca în viitor să fiu cel puțin la fel de entuziasmat ca în acest moment.

profesor Andrei Solonaru

O școală tolerantă - o școală pentru toți

În anul școlar 2018 - 2019, școala noastră s-a implicat activ în cadrul proiectului educațional „**Școala pentru valori autentice**”, inițiat de doamna inspector școlar general, profesor doctor Genoveva Aurelia Farcaș, participând cu activități educative specifice valorilor promovate în fiecare lună.

Școala noastră a fost desemnată în luna februarie 2018 „**Școala toleranței**”, alături de alte instituții de învățământ din județul Iași. Astfel, proiectul „Școala pentru valori autentice”, inițiat de Inspectoratul Școlar Județean Iași, a constituit un pretext și a oferit contextul necesar pentru implicarea unui număr impresionant de elevi, profesori, voluntari, părinți, parteneri din comunitate în activități ce au avut ca scop creșterea gradului de acceptare a comunității locale cu privire la cerințele educative speciale ale elevilor din Școala Gimnazială Specială Pașcani.

Specialii de Pașcani s-au distins nu numai prin numărul semnificativ de activități proiectate și desfășurate pe tema toleranței, dar și prin varietatea acestora și prin impactul educațional pe care l-au avut în procesul de formare, la elevi, a principiilor de viață și a valorilor etice superioare care au fost cultivate în cadrul lor cât și prin promovarea în comunitate.

Mulțumim pe această cale partenerilor noștri care ne-au sprijinit în derularea activităților, prin implicarea unui număr de voluntari, prin participarea cadrelor didactice la activități extrașcolare în parteneriat, în cadrul proiectului „Împreună pentru toleranță”, și anume:

1. Liceul Teoretic „Miron Costin” Pașcani;
2. Liceul Tehnologic Economic „Nicolae Iorga” Pașcani;
3. Colegiul Tehnic de Căi Ferate „Unirea” Pașcani;
4. Consiliul Reprezentativ al Părinților din Școala Gimnazială Specială Pașcani;
5. Centrul de Servicii Sociale „Sf. Nicolae ” Pașcani;
6. Școala Profesională Tătăruși;
7. Liceul Tehnologic „Mihai Busuioc” Pașcani;

8. Școala Gimnazială Lunca Pașcani;

9. Parohia „Sf. Vineri” Pașcani.

La începutul acestui an școlar, am fost onorați a fi premiați de Inspectoratul Școlar Județean Iași, în cadrul Galei premiilor acordate în cadrul proiectului „Școala pentru valori autentice”, ediția I,

organizată la Biblioteca Centrală Universitară „Mihai Eminescu” din Iași.

„Școala pentru valori autentice” continuă la noi în școală și în acest an școlar deoarece credem că este un proiect foarte util elevilor noștri.

profesor Alina Mihaela Tătaru

Absolvenții speciali

Luna iunie a acestui an a stat sub semnul emoțiilor și a lacrimilor de bucurie amestecate cu nostalgie și regret pentru absolvenții claselor a VIII-a ai Școlii Gimnaziale Speciale Pașcani. Promoția 2018 a însemnat elevi dornici de a învăța, inimoși, harnici, prietenoși, veseli, speciali.

La cursul festiv, elevii claselor a VIII a A, sub îndrumarea doamnei diriginte Tătaru Alina și a domnului învățător-educator Chiperi Gheorghe și elevii clasei a VIII-a B, sub îndrumarea doamnei diriginte Munteanu Sînziana și a domnului profesor - educator Iftodi Marin, și-au

exprimat recunoștința față de profesorii ce i-au îndrumat în această aventură a vieții lor, de unde au avut de învățat doar lucruri bune.

După încheierea cursului festiv, elevii au petrecut la banchet într-un mod foarte vioi și cu multă energie.

Colectivul de cadre didactice urează elevilor absolvenți mult succes în continuare

profesor Alina Mihaela Tătaru

profesor Sînziana Munteanu

Parteneri „Erasmus+”

În luna martie 2018, școala noastră a fost gazda unui grup de profesori din Italia, Grecia, Lituania, Bulgaria și Turcia, participanți în cadrul unui proiect Erasmus+Strategic School Partnership Project **„Innovative Cross-Curricular Lessons”**, proiect coordonat de Clubul Copiilor Pașcani.

Evenimentul a debutat cu un spectacol susținut de grupul vocal al școlii „Mugurașii speciali”, care a intonat imnul școlii, apoi trupa de dans popular „Busuiocul” a încântat spectatorii prin dansurile prezentate.

S-au vizitat sălile de clasă și cabinetele școlii, unde cei prezenți au interacționat cu elevii, după care, la o masă rotundă, s-au prezentat serviciile oferite de

școala noastră și s-a discutat despre sistemul de învățământ special din țările implicate în proiect.

profesor Alina Mihaela Tătaru

Proiect educativ de parteneriat interjudețean „Învățăm împreună-schimb de bune practici în învățământul special și special integrat”

„Școlile să fie nimic altceva, decât ateliere pline de activitate. Numai astfel vor putea să probeze toți, în propria lor practică, adevărul că: învățând pe alții, ne învățăm pe noi înșine.” Jan Amos Comenius

Un nou început pentru schimbul de experiență dintre județele Iași și Vaslui, între unități de învățământ special și special integrat. Este vorba despre școala noastră, Centrul Școlar de Educație Incluzivă „Elisabeta Polihroniade” Vaslui și Centrul Școlar de Educație Incluzivă Negrești. Acest proiect este implementat pe durata a patru ani școlari, respectiv 2017- 2021.

Proiectul are drept **scop** schimbul de bune practici între cele 3 instituții partenere, în vederea stabilirii unor relații de colaborare pe termen lung, de care să beneficieze elevii cu cerințe educative speciale.

Aceste schimburi de experiență sunt un factor energizant și mobilizator în munca noastră cu elevii cu CES.

Obiectivele specifice sunt:

- ✓ realizarea de vizite interșcolare pentru a cunoaște specificul fiecărei instituții partenere;
- ✓ dezvoltarea profesională a cadrelor didactice implicate în proiect;

- ✓ participarea cadrelor didactice la ateliere de lucru și la activități didactice și terapeutice;
- ✓ stimularea potențialului artistic, sportiv și practic al elevilor cu CES prin organizarea și desfășurarea unor programe artistice, expoziții cu lucrări plastice, lucrări practice, activități sportive;
- ✓ realizarea unui schimb de experiență între elevii și profesorii participanți din cele trei instituții școlare;
- ✓ realizarea/dezvoltarea relațiilor de colaborare între elevii și profesorii participanți.

În anul școlar 2017- 2018 au avut loc două schimburi de experiență materializate în vizita colegilor de la C.S.E.I. „Elisabeta Polihroniade” Vaslui și C.S.E.I. Negrești la noi în școală și participarea noastră la C.S.E.I. „Elisabeta Polihroniade” Vaslui, în cadrul cercului pedagogic.

În urma participării la astfel de programe de formare profesională prin schimb de experiență se produc schimbări la nivelul activității didactice, din perspectiva dezvoltării profesionale continue și la nivelul școlii.

profesor Alina Mihaela Tătaru

În pași de dans, prin România frumoasă...

Dacă stau să facă un bilanț, la sfârșit de an școlar 2017-2018, ***Dansatorii speciali*** au din nou cu ce se mândri.

Au regândit coregrafiile, au învățat pași noi, au făcut repetiții, și-au reînnoit echipele, au spus povești și au ajuns din nou... pe scenă.

Primul pas a fost făcut la faza județeană a concursului ***Împreună pentru viitor*** unde dansul tradițional a obținut locul **I** iar dansul modern locul **II**. ***Busuiocul*** și-a continuat drumul la faza regională, la Târgu Neamț, unde a

impresionat juriul calificându-se pentru faza națională care s-a desfășurat la Slatina.

Drumul până la Slatina a însemnat o călătorie frumoasă, presărată cu locuri și obiective atractive, oameni și prietenii noi. Copii au vizitat *Castelul de lut* din Valea Zânelor, au urcat pe *Transfăgărășan* și *Bucegi*, au străbătut *Valea Prahovei* și au intrat în *Peștera Ialomitei*.

Pe scenă au dus dansul tradițional moldovenesc în inima Olteniei și au dansat alături de echipe din toate regiunile țării.

A urmat Festivalul Cultural *Miraje* desfășurat la Cluj Napoca, un exemplu de dăruire și implicare a voluntarilor: studenți, elevi, profesori, asociații și instituții. Membrii celor două echipe, *Iris și Busuiocul*, pe lângă faptul că au urcat pe scenă cu dansurile lor, au participat și la

diverse ateliere atractive, s-au întâlnit și au legat prietenii cu elevi, studenți și profesori din diferite colțuri ale țării.

Clujul și împrejurimile ne-au încântat, ca de fiecare dată, cu obiectivele lor deosebite: *Grădina Botanică, Piața Mihai viteazul, Piața Avram Iancu, Cheile Turzii, Salina Turda*.

Cele două echipe au participat și la concursul de coregrafie *Armonii dansante*, organizat de Clubul Copiilor Pașcani, unde au obținut, amândouă, locul I.

A fost un an bogat, plin de rezultate frumoase, experiențe și prietenii noi, amintiri de neuitat. Am călătorit prin România frumoasă ducând cu noi tradiția, poveștile și bucuria din sufletele noastre....

profesor Adriana Gîrbu

Voluntariat pentru un zâmbet de copil

În februarie 2011 așezam pe hârtie datele unui nou proiect. Doream schimbări pozitive în viața școlii, în viața copiilor speciali, îmi doream să aibă și mai multe motive de a zâmbi, de a crește frumos, de a se bucura de normalitate, de abordarea și respectul cuvenit din partea celor din jur, din partea comunității.

Doream să le ofer propriilor mei copii șansa de a descoperi diversitatea, posibilitatea de a învăța și exersa respectul, generozitatea, de a-și creiona setul propriu de valori după care se vor conduce în viață, de a se dezvolta personal, posibilitatea de a învăța să aprecieze ce sunt și ce au, de a se bucura de lucrurile mărunte, de a trăi bucuria de a dăruia, șansa de a-și petrece timpul plăcut și util atât pentru ei cât și pentru semenii lor.

„Pentru un zâmbet de copil” mi s-a părut titlul potrivit gândindu-mă că proiectul are menirea să facă fericiți pe toți cei implicați, fie ei copii cu nevoi speciale, fie ei voluntari.

În 2011 notam ca argument al proiectului: „Acțiunea comunitară pe care ne-am propus-o în acest proiect va crea o punte de comunicare între elevii voluntari de la Colegiul Național M. Sadoveanu Pașcani și elevii cu cerințe educative speciale de la Școala Specială Pașcani. Va fi o experiență educațională nouă care îi va ajuta pe toți copiii să vadă și să simtă realitatea și diversitatea cotidiană cu sufletul. Ne dorim să fie reciproc avantajoasă: elevii de la școala de masă vor învăța despre copiii cu nevoi speciale, se vor descoperi pe ei înșiși, vor descoperi emoția și bucuria de a fi utili altora, bucuria de a dăruia timp, afecțiune, atenție, sprijin pentru a le aduce un zâmbet pe buze, bucuria de a exista pentru a schimba ceva în viața lor dar și a celorlalți din jurul lor; elevii de la școala specială se vor bucura de atenția semenilor lor, se vor simți respectați și nu tolerați, valorizați și nu marginalizați, acceptați și nu excluși.”

Așa că am purces la drum organizând pentru început activități informative cu titlul „Școala Specială Pașcani și copilul cu cerințe educative speciale” și apoi copiii speciali s-au bucurat de sprijinul și prietenia voluntarilor, unii dintre ei elevi de clasa a VI-a, în activități practice de confecționare de obiecte decorative de Crăciun (coronițe, globuri, ghirlandă), de măștișoare și felicitări. De Crăciun, de Paște și de 1 Iunie, voluntarii au organizat în propria școală o campanie de strângere de jucării și hăinuțe pe care le-au oferit semenilor lor.

Am început anul școlar următor cu dorința și speranța ca voluntarii să-și dorească continuarea proiectului. Surpriza plăcută a fost când Școlii Speciale Pașcani și Colegiului Național M. Sadoveanu Pașcani li s-au alăturat în proiect Colegiul Tehnic C.F.Unirea Pașcani și Grup Școlar M. Busuioc Pașcani. În anii ce au urmat s-au alăturat și elevi voluntari de la Liceul Teoretic Miron Costin Pașcani, Liceul Tehnologic Economic N. Iorga Pașcani și Școala Șimnazială I. Cantacuzino Pașcani.

Am continuat să organizăm activități practice în care s-au confecționat obiecte cu folosință socială (decorațiuni, felicitări, tablouri, măștișoare, jucării), s-au organizat campanii de oferire de măștișoare și felicitări doamnelor întâlnite pe stradă de 8 martie, s-

au organizat campanii de strângere de jocuri, jucării și hăinuțe pentru copiii speciali, s-au pregătit și organizat serbări de Crăciun, petreceri de 1 iunie, drumeții, s-au organizat expoziții cu lucrările realizate în diferite locații din oraș. Plăcut surprinși am fost când elevii și profesorii liceelor sau alte persoane care au vizitat expozițiile au preferat să își împodobească masa de Crăciun cu decorațiuni realizate în cadrul proiectului sau să poarte și să ofere măștișoare confecționate manual în Școala Specială în detrimentul celor comercializate în magazine sau la colț de stradă. În mulți ani Moș Crăciun și Iepurașul au venit aduși de voluntari. Ca o răsplată a muncii lor, din donațiile obținute pentru lucrările handmade, copii speciali și voluntari s-au bucurat de o excursie pe traseul Suceava-Ipotești-Vorona.

În septembrie 2014, dintr-o necesitate a școlii dar și din dorința unor voluntari de a oferi sistematic și nu

ocazional din timpul lor elevilor speciali, am diversificat activitățile proiectului și anume ne-am propus implicarea individuală a voluntarilor liceeni alături de profesori în activitățile curriculare și extracurriculare, conform unui orar stabilit. Evidența era ținută pe fișe de prezență pe baza cărora la final de an emiteam adeverințe de voluntariat. Prima semnătură în foaia de prezență a fost pe 27.11.2014 și aparține elevei Păuleț Maria Ramona, pe atunci în clasa a X-a B la Liceul Tehnologic M. Busuioc, profesor coordonator, Teodorescu Mihail.

Începând cu septembrie 2017 am dezvoltat baza logistică a proiectului. Liceenii, cu acordul părinților, și-au exprimat în scris dorința de a deveni voluntari. S-au încheiat contracte de voluntariat, s-a semnat o fișă a postului, s-a stabilit orarul pentru activitățile de voluntariat, s-a întocmit o condică de prezență pe baza căreia am cuantificat timpul alocat voluntariatului de către fiecare licean în parte. La final de an școlar, pentru

tot ce au oferit copiilor speciali, zîmbete, îmbrățișări, sfaturi, sprijin, cadouri, timp, etc, în cadru festiv, au primit titlul de „Voluntari speciali” acest lucru fiind certificat printr-o diplomă și un certificat de voluntar.

În octombrie 2018 s-au încheiat 48 contracte de voluntariat, 42 de voluntari semnând deja în condica de prezență și implicându-se în activități curriculare, cercuri școlare, activități extracurriculare.

Pomeneam de primii voluntari în acest proiect, în 2011 elevi în clasa a VI-a la Colegiul Național M. Sadoveanu Pașcani. Au fost prezenți în activitățile de voluntariat în fiecare an școlar pe perioada ciclului gimnazial, iar pe perioada liceului au promovat, dezvoltat și susținut voluntariatul în acest colegiu. Acum studenți, în anul II de facultate, revin în școală pentru activități de voluntariat sub numele de Asociația A.T.E.A.M. cu același elan și plăcere.

În fiecare an proiectul a luat amploare la nivel de comunitate și acest lucru nu ne poate decât bucura. Demonstrează că tinerii sunt dornici de

implicare în acțiuni de voluntariat alături de elevii Școlii Gimnaziale Speciale Pașcani. Demonstrează că năzuințele din 2011 au devenit realitate, o realitate care se conturează în fiecare an din ce în ce mai frumos și mai pregnant.

Mulțumim, Voluntari Speciali!

Mulțumesc, Echipă Specială!

profesor Oana Monica Plaiu

Primăvara în culoare

Expoziție-concurs județean de creație plastică

A opta ediție a concursului județean de creație plastică „Primăvara în culoare”, s-a desfășurat pe 18 mai 2018, în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Iași, Casa de Cultură „Mihail Sadoveanu” Pașcani, școlile speciale din județ și școlile integratoare din municipiul Pașcani.

Echipajele prezente la activitatea directă ce a avut loc la Casa de Cultură au fost compuse din elevi și profesori îndrumători de la

Colegiul Tehnic Ion Holban, Liceul Tehnologic Special „Vasile Pavelcu” Iași,

Școala Gimnazială Specială „Constantin Paunescu” Iași, Școala Profesională Specială „Trinitas” Tg. Frumos, Școala Gimnazială

Specială Pașcani, Liceul Teoretic „Miron Costin” Pașcani, Liceul Tehnologic „Mihai Busuioc” Pașcani și Școala Gimnazială „Iordache Cantacuzino”. La probele de concurs

toate echipajele s-au descurcat foarte bine atât la realizarea standurilor expoziționale ce au încântat privirile și altor persoane care au vizitat expoziția din incinta Casei de Cultură, cât și la realizarea colajelor cu tematica concursului și la prezentarea costumațiilor din materiale reciclabile.

toți participanții au fost încântați de activitățile propuse și desfășurate în cadrul concursului, manifestându-și dorința de a participa și la edițiile următoare.

profesor Oana Monica Plaiu

profesor Elena Puiu

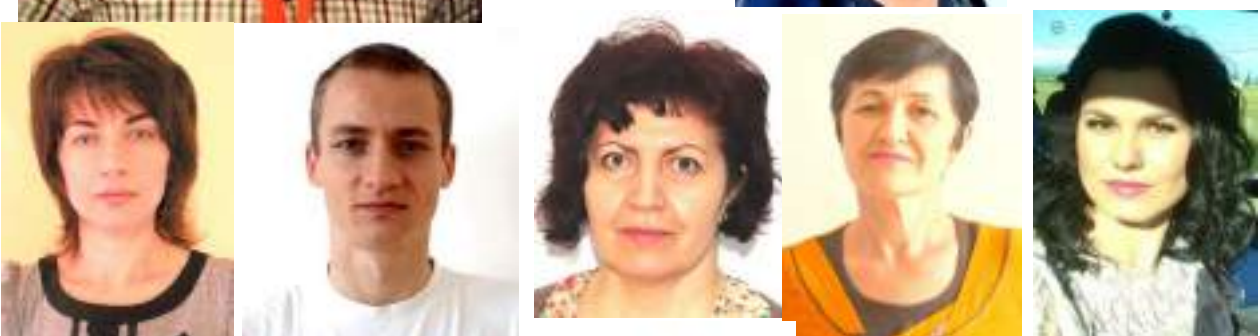
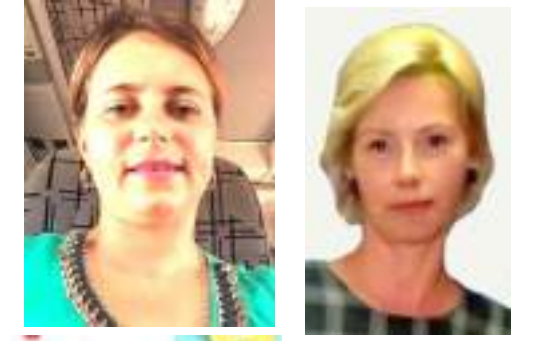
profesor Alina Mihaela Tătaru

Cuprins

Să fii dascăl, Director Cătălin Constantin Condrea.....	1
Frânturi de gânduri, asistent social Mihaela Hobincă.....	3
Artiștii speciali, profesor Verginica Mocanu.....	4
Prima ninsoare, învățător Gheorghe Chiperi.....	8
Privind către apus, învățător Victor Vâncă.....	10
Școala, o experiență minunată, profesor Mirela Mihaela Puiu.....	12
Parteneriat pentru intervenție eficientă în TSA, profesor Oana Monica Plaiu.....	13
Albastru pentru solidaritate, profesor Verginica Mocanu, profesor Alina Mihaela Tătaru.....	16
A fi special și menirea de a fi profesor special, profesor Verginica Mocanu.....	20
Să fiu dascăl mi-ai merit..., profesor Loredana Botez.....	22
Muguri de cântec, profesor Verginica Mocanu.....	23
A fi profesor..., profesor Mariana Roșca.....	25
Menirea cadrului didactic, profesor Andrei Barbir.....	26
Menirea mea ca profesor, profesor Delia Palade.....	28
„Let’s do it, Romania!”, profesor Anca Ionela Vasile, profesor Cristina Luca.....	30
Menirea mea în această școală, profesor Paula Damian.....	31
Misiunea mea, profesor Irina Oana Apătăchioae.....	32
Eu și necunoscutul, profesor Cristina Aurelia Achirei.....	33
Liniște și frică, profesor Raluca Popovici.....	34
Menirea mea în Școala Specială, profesor Anca Diana Bunea.....	36
Menirea mea..., profesor Constantin Mugurel Ciurlea.....	36
Profesoratul, educația și școala, profesor de sprijin Corina Ancuța.....	37
Menirea cadrului didactic, profesor Alina Dabija.....	38
Cum am găsit această școală, profesor Ana-Maria Istrate.....	39
O școală cu totul specială, profesor Andrei Solonaru.....	39
O școală tolerantă - o școală pentru toți, profesor Alina Mihaela Tătaru.....	41
Absolvenții speciali, profesor Alina Mihaela Tătaru, profesor Sînziana Munteanu.....	43
Parteneri „Erasmus+”, profesor Alina Mihaela Tătaru.....	44
Proiect educativ de parteneriat interjudețean , profesor Alina Mihaela Tătaru.....	45
În pași de dans, prin România frumoasă, profesor Adriana Gîrbu.....	46
Voluntariat pentru un zâmbet de copil, profesor Oana Monica Plaiu.....	48
Primăvara în culoare, profesor Elena Puiu.....	51

Produse din anul 2018 ale Școlii Gimnaziale Speciale Pașcani

*Special de Pașcani, Special de Pașcani,
Vreau s-ajung Special Pașcani.*

**ROMÂNIA, CONSILIUL JUDEȚEAN IAȘI, INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN IAȘI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ PAȘCANI**

Pașcani, strada Gării nr. 157, telefon/fax: 0232762562, email: scsp_pascani@yahoo.com, www.scoalaspécialapascani.ro

Colectivul de redacție:

profesor Cătălin Constantin Condrea

profesor Raluca Popovici

profesor Andrei Solonaru